

senaste från

Klingbergs

Nyhetsbrev september 2023

När vi skriver dessa nyhetsbrev så blir det ofta en stund av eftertanke och reflektion. Vad är det som hänt? Vad har vi varit med om? Vad är värt att berätta för andra? Vad behåller vi för oss själva, osv. Även denna gång så gör vi ett urval av berättelser som vi väljer att berätta och en del annat fortsätter vi att begrunda i våra hjärtan. Vi kan dock även denna månad konstatera att livet här inte alltid blir som man tänkt.

Man söker skuggan

Musik och lovsångsledarkonferens

Sedan lång tid så hade vi tillsammans med pingströrelsen planerat för en musik och lovsångsledarkonferens här i Tanzania. Vi hade en förra året som var mycket uppskattad. Samuel Hector från Filadelfia i Stockholm var då med som talare och skulle även denna gång finnas med som huvudtalare.

Förväntningarna var stora och man hade mobiliserat rörelsen i hela Tanzania att vara med om denna unika samling. Några dagar innan konferensstart så får

vi meddelande om att Samuel fått skäligen förhinder och kan inte komma. Vad gör vi nu? Vi konfererar med ledningen för konferensen och kommer överens om att ställa in inte är något alternativ. Vi får försöka göra det bästa av det.

Vi sätter oss i bilen och kör de 100 mil till Tabora. I huvudet snurrar tankarna på vad som vi kan undervisa musiker och sångare om, vi som inte är musiker eller sångare själva. Sakta börja tankarna samla sig och vi känner att vi kanske ändå har något vi kan uppmuntra och vägleda dom i men också varna dom för. Musik och sång är även här en viktig del i församlingslivet. Det är en andlig tjänst precis som att vara predikant eller ledare i församlingen. I Sång och musiktjänsten finns det enormt mycket glädje och välsignelser men det finns också frestelser och fallgropar.

Sång, dans och glädje

Inför konferensen hade man har satt upp enkla partytält på ett fält för att ge skugga åt folket. Man hade byggt en scen, skaffat ljudutrustning och en generator för att täcka upp för strömavbrotten. 1300 människor samlas och konferensen drar igång. När 1300 människor drar igång med sång och dans så blir det tryck. Dammet yr och svetten rinner på de flesta men glädjen är det som står över allt.

Undervisning varvas med pass av sång, dans och oändligt med körer. Här är körsång stort och varje församling har sina egna körer. Man skriver sina egna sånger som man också utvecklar olika danser till. Ett tränat öra hör skillnaden mellan sångstilarna, om de kommer från västra eller östra, norra eller södra delen av landet. För många år sedan vid liknande tillställningar så stod många långt fram med kassettspelare och spelade in sången för att kunna lyssna vidare och inspireras av varandra. Nu står man med telefoner och filmer och lägger upp på sociala media.

Konferensen fortlöper och går mot sitt slut och Bengt känner ett visst tryck i ljumsken och smärta när han stått upp och talat. Vi beslutar oss för att ta vägen via Dar Es Salaam och kolla upp det innan vi åker tillbaka till Tanga igen.

Utsikten från sjukhusrummet

Operation

Från Tabora kör vi 100 mil tillbaka till Dar Es Salaam och på måndag morgon hänger vi på låset till Aga Khans sjukhus. Väl inne hos doktorn så behöver han bara någon minut för att konstatera att det är ett bräck som behöver opereras. Om det inte åtgärdas så är risken att det kan bli inklämt och då behöver man vård inom några timmar. Vi rör oss ofta i områden där sjukvård av den sorten inte skulle finnas tillgänglig om något sådant skulle hända. Läkaren rekommenderar att vi planerar för inläggning på sjukhuset redan nästa dag och operation dagen därpå.

Det blir ett hektiskt dygn med att försöka få klartecken från den försäkring vi har när vi är i tjänst här och även styra om annan planering. Försäkringsbolaget ger sitt klartecken och kvällen innan operation checkar vi in på sjukhuset.

Försäkringsbolaget har gett klartecken till det att vi får ett eget rum där också Susanne kan finnas med hela tiden. Avdelningen ligger högst upp med utsikt

över indiska oceanen. Det är otroligt välordnat och fantastisk service och omvårdnad hela tiden. Det finns menyer på rummet och det är bara att beställa den mat man önskar. Man hinner knappt vakna innan de är inne i rummet för att byta lakan, städa och pyssla om en.

Utanför operationsrummet vajar palmerna och solen skiner och känns nästan som man är på något lyxigt strandhotell någonstans.

Nyopererad

Tankarna går till vår granne vi har i Tanga, en ung familj med ett barn. Han tar hand om trädgården i det område där vi hyr ett litet hus och själv bor han och hans familj i två små förrådsrum på området. För ett litet tag sedan kom han tidigt en morgon och vi märkte direkt att han var bekymrad och orolig. På natten hade de ringt honom och berättat att hans pappa inte mår bra. Vi frågar vad problemet var och på hans beskrivning kunde vi förstå att han fått en stroke. Pappan bor 6 mil från Tanga och vi frågade vad som händer nu. Han visste inte riktigt men de ville ta honom till sjukhuset i Tanga men de måste först få ihop till bussbiljetten för pappan och någon som kunde åka med honom. Sedan måste de också ha pengar till avgiften att se en doktor. Vi frågar hur mycket det handlar om och stammande säger han att de är ca: 100kr. Givetvis hjälper vi till med det och han går lättad bort och sätter igång att ringa och fixa. Väl hos doktorn krävs mer pengar för olika undersökningar och mediciner, pengar som de inte har. För oss är det småpengar men för dem handlade om liv eller död. Nu ligger jag på ett lyxigt sjukhus med all omvårdnad jag kan tänka mig och jag behöver inte ens fundera över vad det kostar. En måltid på sjukhusrummet kostar mer än vad hela sjukhusräkningen kostade för vår grannes far.

Sjukhusrummet

När de sätter bedövningen så är jag oerhört tacksam för den hjälp jag får. Samtidigt skaver samvetet och jag känner en vrede över de orättvisor som vi ständigt möter. Jag är inte mer värd än vår grannes pappa men jag har helt andra förutsättningar. Olika förutsättningar av detta slag och på andra områden i livet skapar lidande, konflikter, misstro och klyftor i samhället. När kirurgen säger till mig att "nu sätter vi igång" så knäpper jag mina händer och ber. Jag ber givetvis för operationen men jag suckar också till Gud för vår grannes pappa som nu sitter hemma i hyddan, förlamad på ena sidan, och väntar. Han kommer inte få någon mer hjälp eller rehabilitering genom sjukvården. Hans förutsättningar kommer inte förändras på något sätt, om inte någon som har det bättre väljer att aktivt göra något för att förändra hans och andras förutsättningar.

Operationen går bra och sedan väntar ett par dygn för återhämtning och

kontroll innan de skriver ut Bengt. Vi sätter oss i bilen, Susanne vid ratten, och kör våra 35 mil hem till Tanga. Vi är hemma igen från musikledarkonferensen med en liten omväg på vägen hem.

Hubbteamet redo att jobba

Strategisk plan för 3 år

Vi hinner vara hemma i Tanga ett dygn innan vi behöver ta oss till Nairobi för sedan tidigare planerade viktiga möten. För att göra det så enkelt som möjligt, med tanke på Bengts operation, så tar vi oss till Mombasa och flyger därifrån till Nairobi.

Hubbinitiativet (samverkan mellan de Nordiska länderna i öst och Centralafrika) går fr.o.m. 2024 in i en ny fas. De första åren och dess erfarenheter ska vi nu bygga vidare på och utveckla arbetet vidare i de åtta länder som vi verkar i. Vi i Hubbteamet tillsammans med företrädare för pingströrelserna i öst och Centralafrika jobbar tillsammans under några dagar i Nairobi med att ta fram underlag för en strategisk plan som skall sträcka sig över 3 år. Vi samtalar kring de 4 teman som ligger till fokus i Hubbinitiativet, *Starkare Relationer*, *Forma ledare*, *Strategisk mission* och *Barn och Ungdom*.

Vad är utmaningarna? Vad är målbilden för de kommande tre åren? Vad behövs för att vi tillsammans skall nå målbilden? Slutligen skall svaren på detta leda fram till aktivitetsplaner och budget.

Det är spännande att tänka framåt och våga drömma tillsammans. Samtidigt så gör vi det med viss bävan. Tänker vi rätt? Gör vi rätt saker? Hur får vi bäst utväxling på våra insatser? Det finns också så många osäkerhetsfaktorer. Världen känns mer osäker än på länge. De ekonomiska förutsättningarna förändras snabbt. Hälsa och krafter kan svikta snabbt osv.

Att i det läget påminna sig om att det inte är vårt verk det handlar om känns viktigt. Han som har kallat oss vet vad han gör. Han förändras inte och han har kontrollen. Vi får vara med under en tid och troget göra vad vi kan men det är han som ger växten.

Frukost längs vägen

Vad händer framöver?

Ja, med tanke på hur snabbt saker och ting förändras så vågar vi knappt svara på den frågan. Vi hoppas dock att vi ska vara på hemmaplan här i Tanga under oktober månad. Vi behöver återhämtning både till ande, själ och kropp. Vi behöver komma ifatt oss på olika plan och kalibrera oss för det som ligger framför.

Hjälp oss att tack Gud för:

- För en på många sätt fantastisk musik och lovsångsledarkonferens i Tabora.
- Att Bengts operation gått bra och att tillfrisknandet gått bra hittills.
- Att vi kommit så långt som vi gjort i Hubbens strategiarbete.

Hjälp oss att be till Gud för:

- Att vi får påfyllning och återhämtning till ande, själ och kropp.
- Att vi hittar rätt i planering och strategiarbetet för Hubben.

Vi hörs igen vid nästa månadsskifte.

Susanne & Bengt